

Hebreeën 5

1 Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij God, om gaven en offers te brengen voor de zonden.

De eerste hogepriester van Israël was Aäron. Het hogepriesterschap ging in de regel van de hogepriester over op diens oudste zoon.

Een hogepriester werd uit de mensen genomen. Ook Jezus was waarachtig mens naar het vlees (Rom.1:3). In Hb. 2:17 staat dat Jezus in alle opzichten aan zijn broeders gelijk moest worden om hogepriester te kunnen worden bij God.

De hogepriester treedt voor de mensen op bij God om gaven (=niet bloedige offers) en offers (= bloedige offers) te brengen.

2 Hij kan tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden, daar hij ook zelf met zwakheid omvangen is,

Aäron was met zwakheid omvangen. Jezus was ook met zwakheid omvangen en kan met onze zwakheid meevoelen (Hb. 4:15). Hij zei immers in Mt. 26:41 "Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt. De geest is wel gewillig maar het vlees is zwak." Hij zei niet: "uw vlees is zwak"; nee, Hij moest zelf ook waken en bidden.

3 Die hem verplicht evenzeer als voor het volk, voor zichzelf offers voor de zonden te brengen.

Aäron moest én voor zichzelf én voor het volk offers brengen. Jezus alleen voor het volk omdat Hij nooit gezondigd heeft. Hij heeft Zichzelf door de eeuwige Geest als een smetteloos offer aan God gebracht (Hb. 9:14).

4 En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God, zoals immers ook Aäron.

Aäron werd geroepen tot hogepriester door God voor zijn dienst hiertoe begon (Ex. 28:1).

5 Zo heeft ook Christus Zichzelf niet de eer toegekend hogepriester te worden, maar Hij, die tot Hem sprak: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt (dit vers staat in Psalm 2:7)

6 Zoals Hij ook op een andere plaats spreekt: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek. (Psalm 110:4).

Jezus werd geroepen tot hogepriester, toen de weg door het voorhangsel – dat is zijn vlees - was ingewijd en Hij het einde had bereikt (Hb. 5:9). Toen werd Hij door de Vader aangesteld als onze hemelse Hogepriester tot in eeuwigheid.

7 Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem, die Hem uit de dood kon redden, en Hij is verhoord uit zijn angst.

Voor "angst" is wellicht beter te verstaan: "godsvrucht, vroomheid". Met andere woorden: de verzoeken hadden op Hem geen vat, omdat Hij trouw bleef.

Maar tijdens zijn dagen in het vlees - en dat is niet alleen Gethsemane maar zijn bewuste levensdagen – kwam Hij niet tot zonde.

Dit gebeurde niet automatisch maar Hij heeft onder sterk geroep smekingen en gebeden en tranen geofferd.

Zondigen zou voor Hem de geestelijke dood betekenen. Immers, die ziel die zondigt, die

zal sterven, maar voor die zondedood werd Hij bewaard.

8 En zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden.

Gehoorzaamheid leren, opvoeding en vorming, vinden plaats onder een zekere mate van lijden. Zo ook het opgeven van de eigen wil, zoals Jezus bad in Gethsemane.

9 En toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden,

Jezus had als voorloper een weg te gaan en te banen, en die weg ging door het voorhangsel, dat is zijn vlees (Hb. 10:21).

Toen Hij het einde had bereikt, scheurde het voorhangsel en was de weg door de Voorloper gebaad, zodat wij hem door geloofsgehoorzaamheid kunnen gaan. Hij is de oorzaak van ons eeuwig heil!

10 Door God aangesproken als hogepriester naar de ordening van Melchisedek. In hoofdstuk 7 meer over Melchisedek.

11 Hierover hebben wij veel te zeggen, maar het is moeilijk uit te leggen, omdat gij traag zijt geworden in het horen.

Deze christen-Joden, de Hebreëen, waren goed begonnen. We lezen in Hb. 10:32/34 over hun dagen van weleer.

Toen hebben ze met de gevangenen mede geleden en de roof van hun bezit blijmoedig aanvaard. Dan staat iemand in de eerste liefde tot Christus, als de roof van aards bezit blijmoedig aanvaard wordt.

Maar na verloop van tijd werden ze traag in het horen. Er was niet meer die echte honger

naar Gods woord en daardoor vertraagde de groei.

12 Want hoewel gij, naar de tijd gerekend, leraars behoort te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert, en gij hebt nog melk nodig en geen vaste spijs.

De eerste beginselen van de uitspraken Gods zijn: de vergeving der zonden en vervolgens dat men radicaal de bewuste zonde aflegt, zoals Petrus het noemt in 1 Petrus 2:1

"Legt dan af alle kwaadheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid."

Hier gaat het over pasgeboren kinderen en over melk. In de 2^e brief van Petrus gaat het over deel te krijgen aan de goddelijke natuur en o.a. dat is vaste spijs.

13 Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen weet van de rechte prediking: hij is nog een zuigeling.

Dan wil men telkens weer horen over vergeving van zonden. Men is nog een zuigeling.

Maar in het woordje "nog" ligt ook hoop, dat het niet zo zal blijven. Velen hebben er ook geen "weet" van de rechte prediking, omdat zij die niet horen.

14 Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad.

Het is in het natuurlijke leven normaal, dat een kind geen kind blijft maar opgroeit tot een volwassene.

De Korintiërs kwamen ten aanzien van geen enkele genadegave te kort en waren rijk in alle woord en kennis en toch kon Paulus niet tot het spreken als tot geestelijk mensen en moest hij ze nog melk geven. (1 Cor. 1:6 - 3:2)

Overleggingen en gedachten van het hart komen voort uit de ziel. Wat uit onze ziel opkomt, zijn onze zinnen, onze zintuigen.

Die overleggingen en gedachten dienen getoetst te worden aan Gods woord - op goed en kwaad. Door het gebruik – door oefening – neemt dit onderscheidingsvermogen toe.